

Zo begon ons avontuur: We werden verliefd op het landschap

De hoofdrolspelers van dit avontuur: Onze familie Amber (onze dochter), Nico (mijn man) en Wendy (mij .)

Het begin van een lange reis

Alles begon in 2018, we namen het besluit om in Oostenrijk een buitenverblijf te kopen en hiervoor gingen we op zoek. Gaande weg groeide het idee om het allemaal wat groter te bekijken en verplaatste onze aandacht naar een gastenhuis.

Na een tijdje zoeken en al een paar keer naar Oostenrijk panden te gaan bekijken en zelfs op punt te staan iets te kopen maar de koop op de laatste minuut afsprong, vond onze dochter een oude boerderij die al gedeeltelijk werd uitgebaat als vakantie verhuur in Karinthië (nog nooit van gehoord van Karinthië, maar toch was er iets in ons dat zei dat we het huis zien moesten).

We maakte een afspraak met de makelaar.

Als we het huis voor de eerste keer in het echt zagen waren we alle 3 direct verliefd. Ja er was nog veel opknap werk, maar we hadden direct een thuis gevoel. We zijn dan ook een paar dagen de regio gaan verkennen daar we nog nooit van Karinthië gehoord hadden en niet wisten wat de troeven waren van deze regio, maar al snel waren we hiervan overtuigd.

De ruwe natuur, de bergen, de vele meren, de nabijheid van Italië, Slovenië en vooral de gastvrijheid van de mensen hier heeft ons overtuigd.

Kunnen we onze grote droom wel realiseren?

Toen kwam het financiële plaatje, we hadden nooit gedacht we dit financieel konden, daar bij navraag bij de Belgische banken we gewoonweg werden uitgelachen dat we durfde te wagen. Toen sprong onze makelaar ter hulp en na nog geen maand hadden we van de Bank in Oostenrijk een akkoord voor de lening. Het was toch met een bang hartje dat we te koopakte tekende (de angst gaan we ons huis in België tijdig kunnen verkopen, gaan we dit financieel kunnen, gaan we dit überhaupt kunnen, we hebben totaal geen ervaring in deze sector,...). Na angst kwam het gevoel van spannend, uitdagend, nieuw, leerrijk,...

De officiële rompslomp was in Oktober 2019 klaar en op 12 April 2020 zouden we de sleutels in ontvangst nemen.

Het liep allemaal wat anders als gepland. We dachten dat we aan alles gedacht hadden. We hadden een mooie planning gemaakt, voor de verhuis, de helpers, de verhuisbusjes en de renovatiewerken.

Waarschijnlijk de meest emotionele autorit van ons leven.

Maar toen kwam Covid 19 en die wierp de plannen helemaal door elkaar.

Op 10 April 2020 vertrokken Amber en ik toch enkel met een paar spullen in de wagen (wel met alle papieren als bewijs dat we een huis hadden gekocht) en hopen dat we de grens over mochten. Gelukkig was de Douane beambte begripvol en na het voorleggen van enkele documenten mochten we doorrijden (je wil niet weten wat een emotionele rit dat dit was).

Nadat we van de Douane beambte bericht kregen dat het geen probleem was voor onze vrachtwagen met alle spullen erin, is Nico de dag daarna alleen met de vrachtwagen opgekomen. Wat in hield dat we een 45t grote vrachtwagen gevuld met keukens, badkamers en onze eigen inboedel, met ons drietjes moesten leeghalen i.p.v. met 6.

Terwijl Amber thuis school onderwijs volgde, heb ik alles wat uit de vrachtwagen was gehaald uitgeladen en een plaats gegeven want we hadden alles onder onze carport gezet omdat het snel moest gaan.

De renovatiewerken konden gedeeltelijk doorgaan, daar er niet zoveel mensen tegelijk in dezelfde ruimte zich mochten bevinden, werd er beslist om alleen de eerste verdiep te renoveren.

Nieuwe vrienden en helpers

Twee weken na aankomst zijn we met de renovatiewerken begonnen, spannend want ja je kent de mensen niet en weet niet wat we mochten verwachten (je ziet zoveel op tv dat het verkeerd loopt). Maar wat een leuke bende echt, ze hebben zo een goed werk afgeleverd en ook geholpen bij het emigreren en het inburgeren hier in Oostenrijk. Ik heb hun vrouwen leren kennen en ja hoor die hebben me zoveel raad en steun gegeven, daar ben ik hun echt dankbaar voor (ondertussen ook vrienden(innen) geworden.

Gelukkig zijn onze ouders gedurende langere periode naar Oostenrijk gekomen, zodat ik niet heel de tijd helemaal alleen was, waar ik hen heel dankbaar voor ben.

Ons allereerste seizoen

Goede nieuws kregen we in Juni, we mochten het zomerseizoen open en op 1 juli zouden de grenzen open gaan. Ja de eerste boekingen kwamen binnen en het zomerseizoen werd onverwacht een succes. Hard gewerkt, veel plezier gemaakt met de gasten en ook veel van hen geleerd, want voor ons was het allemaal nieuw.

Na het zomerseizoen zijn we aangevangen met het 2de deel van onze renovaties (het 2de verdiep), deze waren grotere werken dan de vorige, maar alles verliep volgens planning en de werken waren klaar zoals gepland voor 15 december, zodat we zouden kunnen aanvangen met het winterseizoen.

Niet dus, op 17 december 2020 kregen we te horen dat de grenzen weer dicht gingen. We wisten wel niet tot wanneer en elke 2 weken, werd de sluiting van de grenzen verlengd tot het einde van het winterseizoen.

We geven niet op, we blijven dromen

Deze periode was emotioneel heel zwaar en dit was dan ook de reden dat we besliste dat ook Amber en Nico definitief naar Oostenrijk kwamen wonen, daar het gemis van ons gezinnetje samen te zijn te groot werd.

En ja hoor einde juni 2020 verhuisde Amber naar Oostenrijk en konden we het zomerseizoen samen in gaan, wat dit was het weer succesvol .

Zo heerlijk om mensen blij te maken, door hun terug te laten genieten van de natuur, met de schapen, kippen, Buddy(de hond) , de 3 poezen, 1 keer in de week een kampvuur en natuurlijk te ontbijten in onze prachtige tuin. Ook vonden de gasten het super dat ze uit onze moestuin groenten mochten nemen en de kinderen genoten om de dieren te voederen. Van al die mooie recensies kan je alleen maar super blij van worden en vooral heel veel energie halen.

Eindelijk is weer met zen drietjes samen

Nu was het nog aftellen tot dat Nico definitief naar Oostenrijk kwam, nu waren de rollen omgekeerd en was hij alleen in België, gelukkig voor niet lang want heeft de laatste maanden bij mijn ouders gewoond.

Op 12 december was het zover Nico verhuisde definitief naar Oostenrijk. Ons gezinnetje was weer verenigd en we konden eindelijk weer genieten van elkaar en ons eerste winterseizoen samen aanvangen, wat ondanks de vele covidregels nog redelijk goed mee viel.

Wij hopen nu op nog vele succesvolle jaren samen met vele gasten.

Aan onze geliefde dochter

Nog even stilstaan bij onze dochter in heel deze periode. Het moet voor haar ook niet makkelijk zijn geweest, mama en papa niet meer onder het zelfde dak, elkaar niet veel zien, Covid 19 dat toch heel zwaar weegt op de jeugd , daarna de definitieve verhuis naar Oostenrijk, wat betekende dat zet haar vrienden(innen) moest achterlaten, naar een nieuwe school gaan en dit terwijl ze de taal niet sprak. Chapeau en heel veel bewondering dat je dit allemaal doet voor ons.

We missen onze vrienden en onze familie

Ook willen wij onze familie en vrienden bedanken dat ze ons door dik en dun hebben ondersteund, ieder op zijn manier. Alsook de mensen van ons dorp(Regitt en Weißbriach) die ons hier echt hebben opgevangen en klaar stonden om te helpen.

Het was een zeer bultige weg om te geraken waar we nu zijn, maar toch was het tot op heden de moeite waar en hebben we zeker geen spijt van onze beslissing, wat niet betekent dat we de nabijheid van onze familie en vrienden niet missen.

Veel liefs

Nico, Wendy en Amber